C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Neff_Ondrej-Zapovezena_planeta.PDB

PDB Name: Neff_Ondrej-Zapovezena_planeta
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.7.2005
Modification Date: 6.7.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ondřej Neff
Zapovězená planeta

Jaká to marnost, být veleknězem chrámu, který opustili bozi
Maurice de Boullignard

1.

"Namáháte se zbytečně, Fardone. Zůstanete tady. Dolů vás nepustím," řekl kapitán Lucas.
Kurýrní katamaran Orion s imatrikulačním číslem OUU 12, ozdobený pompézním znakem Šesté hvězdné flotily, plul relativní rychlostí nula ve výšce sto dvaceti kilometrů nad povrchem planety Eden III. Oba muži shlíželi průhlednými stěnami velitelské kabiny na zelené plochy centrální části kontinentu označeného na mapě názvem Evropa. Před osmdesáti šesti lety navštívila tato místa průzkumná výprava. Jakmile zjistila po krátkém pobytu přítomnost inteligentního života, vrátila se na palubu křižníku Neodbytný, hned poté, kdy umístila na bezpečné místo komunikační hlásku. Od toho okamžiku byla nad planetou vyhlášena zápověď a nikdo na ní nesměl přistát, leda ve výjimečném případě ohrožení života. Přesně podle litery zákona o ochraně netechnologických kultur ve vesmíru.
"Jak myslíte, Lucasi," řekl bratr Fardon po chvilce ticha. "Vy jste velitel Orionu. Nebudu vás dál přemlouvat. Dělejte, jak považujete za vhodné."
Lucas se trochu překvapeně ohlédl. Vojenský kaplan ještě před pěti minutami zkoušel všechny kličky své flanďácké výřečnosti. Hovoří prý k němu nikoli jako duchovní osoba, nýbrž jako člen posádky lodi, která je v nouzi. Je logické a tudíž správné, aby v havarijní situaci zůstal na palubě ohroženého plavidla muž kvalifikovanější, kdežto sestoupit na povrch planety a aktivovat nouzovou hlásku by měl ten méně kvalifikovaný. On, bratr Fardon, naprosto neminí vykonávat tam dole své duchovní poslání. Je člen flotily stejně jako kapitán Lucas a skládal přísahu se stejným textem jako on. Aktivní kontakt s civilizacemi netechnického typu je nezákonný a bratr Fardon hodlá zápověď ve všech ohledech respektovat. Navíc, není nikterak vybaven k vykonání misijní cesty a nemohl by duchovní poslání vykonávat, ani kdyby chtěl.
"Co vy jste to za člověka," podotkl Lucas jakoby mimochodem. "Takhle si zkazit kariéru! Dnes jste mohl být už dávno kapitán. Proč to všechno děláte?"
"Bůh to ode mne žádá," odvětil bratr Fardon bez zaváhání.
Upíral na Lucase hřejivý hnědý zrak. Čtyřicetiletý muž, podsaditý, snědý, s houštinou černých kučeravých vlasů, funivý a poživačný, nikterak neodpovídal představě misionáře, připraveného plnit duchovní poslání za každou cenu. Obrazu askety vyhovoval lépe sám kapitán Lucas. Nevysoký, skoro vyzáblý, nad vysedlými lícními kostmi lesklé, trochu vystouplé oči zelenavé barvy. Slámové vlasy nakrátko střižené. V jistém smyslu to byl fanatik. Uctíval zákon s úporností, která vylučovala úlevu, natož pak výjimku.
Teď se chystal k sestupu. V jeho očích číhalo podezření.
"Žádné triky, Fardone," řekl. "Jsme na válečné lodi. Tady neposloucháme Boha, ale předpisy."
Bratr Fardon se vlídně usmál.
"Na zapovězenou planetu sestoupíte vy, kapitáne. Toť vše. Kde vidíte nějakou možnost pro triky," řekl.
Opravdu žádná není? Ta otázka táhla Lucasovi hlavou od chvíle, kdy nastaly potíže. Orion byl na cestě z Báze VIII na Modrý svazek, kde měl Fardon v neděli sloužit velkou mši. Lucas osobně dohlédl na předletové testy. Technický stav katamaranu odpovídal všem předpisům. A přece ho brzy po startu stihla série nevysvětlitelných poruch. Drobné systémové výpadky vedly ke změně kurzu. Brzy po překonání Bodu rozhodnutí sklouzl na neřízenou dráhu. Entropické vlny zaplavovaly umělou inteligenci řídícího systému. Katamaran plynul prostorovými úrovněmi jako suchý list zmítaný tajfunem. A vyplul do standardního třírozměrného prostoru právě tady, v blízkosti Edenu, planety kryté zapovědí.
Byla to náhoda, zauzlina v předivu pravděpodobnosti? Nebo to byl výsledek sabotáže připravené bratrem Fardonem?

2.

"Ten chlap je nebezpečný," řekla Lucasovi před odletem admirál Valeski, velitelka Šesté flotily. "Je to pilot druhé třídy s kvalifikací informystika. Všechny papíry mu před pěti lety sebrali, protože načerno zřídil misii na planetě Monimper. Udělali z něho kaplana. Jenže technické znalosti neztratil."
"Co je to zač?" ptal se Lucas.
Admirál Valeski pohlédla na kapitána Slackoviče z kontrarozvědky a tím mu udělila slovo.
"Začínal u bojové jednotky. Docela slušné záznamy. V bitvě o Novou Káhiru raněn a zajat. V lágru se nechal pokřtít. Pak přišel ten malér na Monimperu. Vojenský prokurátor uvažoval o žalobě za dezerci, ale nakonec ho poslali na psychiatrii."
"Cvok?" zeptal se kapitán Lucas.
"Věří, že se do něho převtělil Ignác z Loyoly, zakladatel jezuitského řádu. Po propuštění ho přeřadili k informystikům."
"Místo aby ho vykopli z armády," doplnil Lucas.
"Přesně tak. Na propuštění neměl dost bodů. Předpisy, chápete. Takže z něho nakonec udělali kaplana," shrnula admirál Valeski. "Je to veš v našem kožichu. Proto s ním posílám vás, Lucasi. Dávejte na něho pozor."
"Myslíte, že se pokusí obrátit mě na víru?" pokrčil Lucas rameny. On sám věřil jenom v zákony. Ty přírodní a pak v ty, které stanovil zákoník Systému - a on si rozhodně nemyslel, že zákony kosmického společenství civilizací jsou o něco horší než ty, jež řídily chod vesmíru.
"Myslím, že se může pokusit o cokoli. Spoléhám na vás. Máte vzorné záznamy, kapitáne. Jenom vy mi můžete pomoci."
"Pomoci?" podivil se Lucas.
"Nechci tu veš ve flotile. Nikdo nezná předpisy tak dobře jako vy. Hlídejte Fardona. Určitě uklouzne. Není možné, aby to neudělal. Až se vrátíte, podejte hlášení. Jistě najdete důvod pro pár černých bodů. Návrh na přestavbu Fardonovy osobnosti je hotov. Stačí jedno vaše slovo, kapitáne, body přibydou a z bratra Fardona se stane manuál. Nebo dokonce kyborg, podle toho, kolik těch bodů bude. Záleží na tom, jak pozorný budete."
"Budu pozorný," řekl Lucas. Zahlásil se velícímu admirálovi a náčelníkovi kontrarozvědky a odešel.

3.

Kapitán Lucas minul baterii napůl mrtvých přístrojových bloků Orionu, až došel k transportní šachtě. Fardon zůstal sedět v křesle a s vlídným poloúsměvem v okrouhlé tváři ho pozoroval, jak otevírá dveře šachty a vchází dovnitř, pozadu, snad aby měl do poslední chvíle bratra Fardona na očích.
Bratr Fardon vztáhl ruku a opsal ve vzduchu tvar kříže.
Kapitán Lucas mlčky zavřel dveře šachty a dotkl se ovládacího senzoru. Měl dva důvody k zasmušilosti. Starosti mu dělal žalostný stav, v němž se jeho katamaran ocitl. Až sestoupí dolů k hlásce, zavolá na Bázi a během dvanácti hodin tu bude servisní loď. Co ale s Fardonem? Zatím se ani v nejmenším neodchýlil od litery předpisů. Sekal dobrotu jako kadet dychtivý po povýšení. I kdyby Lucas vážil jeho chování na lékárnických vážkách, nenašel by nic, co by mohlo utvořit základ pro jeden jediný černý bod.
Parahmotný sestupový modul se zachvěl a začal klesat k povrchu planety Eden III.

4.

Hláska stála na pokraji okrouhlé mýtiny, stíněná vysokými kožnatými stromy. Zapadající slunce už hladilo jejich vrcholky a na stříbřitém boku hlásky se honila měňavá světélka. Chamal seděl na patách opodál, lopatovité ruce opřené o kolena, a prostomyslně se smál té podívané. Širokánskou tvář pokrytou stovkami hlubokých laločnatých výběžků nastavoval posledním slunečním paprskům. S rozkoší vnímal energii, která do něho laloky kůže vstupovala, avšak právě tak radostně přijímal přítomnost hlásky, té Věci, kterou se naučil milovat.
Ohlédl se.
Vysokou trávou, která se před ním úslužně rozestupovala, k němu přicházel Noroel, jeden z nejváženějších členů zdejšího uzlu malidonů.
"Měl by ses odebrat do úkrytu, Chamale," řekl Noroel vlídně. Od řeky doléhal veselý křik mladých malidonů, kteří se čerstvě proměnili z vodních sunder. Jejich laloky byly velké a pružné a dokáží zachytit i sporé částečky síly, které se tetelí ve vzduchu ještě i po západu slunce. Honili se s roji javan, které poletovaly nad planinou a s rozpustilou zlomyslností dráždily funivé fisistily rozvalené na břehu. Inu, mládí. Chamal už nebyl zdaleka tak svěží jako oni. Jeho laloky jsou ztuhlé a některé dokonce už popraskané. Kdyby tady venku zůstal bez ochrany, mohl by ho v noci přepadnout hlad.
"Líbí se mi tu," odpověděl Chamal. "Vidíš světýlka? Tančí jako motýli. Ty nemáš rád motýly?"
Noroel si k Chamalovi přičapl. Bílá říza, již měl na sobě, zářila do noci jako křídla velkého motýla.
"Kdo by je neměl rád," odpověděl otázkou. Položil Chamalovi na rameno ruku. Byla teplá a suchá. Věděl, že Chamal se jen těžko dá přemluvit. Už několikrát se stalo, že zůstal před Věcí přes noc a mladí malidoni ho museli k ránu rozehřívat. Chudák Chamal! Když se před lety proměnil v malidona, nikoho nenapadlo, že jeho mysl bude tak prostá. To se někdy stane, proměna neproběhne tak jak má být a mysl je poškozená. Nu, nevadí. Prostomyslný Chamal se brzy promění v roj javan, pak v huksika a dobráka fisistila, a než z něho bude vodní sundra, mysl se mu jistě napraví. V další proměně z něho bude veselý a moudrý malidon Chamal, jakým býval v předchozích cyklech. Jeho dnešní láska k Věci mu nejspíš

přijde směšná.
"Zůstanu chvilku s tebou, Chamale. Potom mi bude zima a sám dostanu hlad. Zavolám mladé, aby ti pomohli."
Chamal kývl a dál se díval na hru světel na povrchu Věci. Ani Noroelovi nebyla ta podívaná proti mysli. Vzpomínal na den, kdy se na planině objevily podivné bytosti oblečené do podobné látky, z jaké byla vytvořena sama Věc. Byly vlídné a podobaly se malidonům. Nejdřív hovořily jazykem, kterému nikdo nerozuměl, ale dřív, než se dostavil večer, začaly ty bytosti, které si říkaly lidé, mluvit srozumitelně, třebaže slova neplynula z jejich úst. Omlouvaly se, že ruší, a ujišťovaly malidony, kteří se kolem nich shromáždili, že odejdou a nikdy se nevrátí. Jenom Věc tady zanechají.
Malidoni, Noroel mezi nimi, třebaže to byl jiný Noroel, než jakým je právě teď, bylo to před třemi cykly, je marně ujišťovali, že jejich přítomnost není na závadu. Slunce je pro všechny dost a kožnaté stromy poskytují útulek každému, kdo ho potřebuje.
"Jste šťastní," říkaly. Malidoni zřídka kdy užívali toho slova. Štěstí, to je přece život, a kdo by hovořil o něčem, co je tak prosté a samozřejmé jako právě život? Pak lidé odletěli jak slíbili a zanechali po sobě Věc. Lesklý objekt, nepodobný čemukoli, co Noroel nebo kterýkoli jiný malidon kdy za svých životů spatřil. Malidoni si okamžitě na přítomnost Věci zvykli a přestali si jí všímat. Jen Chamal po poslední proměně k ní zahořel nepochopitelným vztahem. Trávil svůj čas v její blízkosti, hovořil k ní a hladil jí lesklé boky.
"Jsi hodný, Noroeli," řekl Chamal. Sluneční paprsky řídly a Chamalovy ztuhlé laloky se poněkud obtížně vyduly, aby jich ještě v poslední chvíli pochytaly co nejvíc. Bál se, že z lesa už vystupuje hlad. Přitiskl se k Noroelovi. Přítel má pravdu. Měl by se odebrat do teplého pelíšku v nejbližším stromě a počkat na zpěv ranní sluneční záře. Jenže... Musel by opustit Věc. A navíc, cosi mu napovídalo, že už brzy se něco stane.
Tady, poblíž Věci.
A Věc si žádá jeho přítomnosti.

5.

Lucas klesal energetickým tunelem k povrchu planety. Cesta mu potrvá deset minut. Tu dobu chtěl využít k načerpání základních informací o tom, co ho dole čeká. Aktivoval sidebrain implantovaný pod levý prsní sval. Obsahoval mimo jiné i přísně tajné informace o všech zapovězených planetách v operačním perimetru Šesté hvězdné flotily, včetně kompletního souboru dat získaných o planetě Eden III výpravou poručíka Forda.
Už první informace ho poněkud šokovala.
"Veškerou biosféru planety Eden III lze charakterizovat jako komplexní živoucí bytost. Neexistuje zde potravní řetězec v klasickém slova smyslu. Veškerý energetický příjem fauny i flóry poskytuje slunce, látkové zdroje pro tělesnou stavbu jsou výhradně anorganického původu. Problém entropické degradace organismů je zde řešen proměnami, totální přestavbou systému, která probíhá v cyklech."
Lucas nevěřícně potřásl hlavou. Život bez potravinového řetězce? Takovou koncepci si v souvislosti s inteligentní životní formou nedokázal představit!
"Datový soubor je nekompletní, takže nelze ani odhadnout, kolik takových cyklů současně v biosystému planety Eden III probíhá. Jistě jsou funkčně navzájem propojené. Nelze ani odhadnout řád jejich počtu, mohou jich být stovky, tisíce nebo miliony."
"Za takovou informaci pěkně děkuju," zabručel Lucas. Neúplná data a nejistotu řadil ve svých preferencích na opačnou stranu škály, jejímž ideálním vrcholem byl zákoník a soubor předpisů.
"Podle dostupných dat má inteligentní forma pět cyklů, z nichž jeden je antropomorfní. Člověku podobná forma se ve zdejším jazyce nazývá malidon. Ta přechází do hmyzího stádia kolektivní inteligence zvaného javan. Ve hmyzích rojích, které si zachovávají individuální identitu původního jedince, zřejmě dochází k regeneraci informatických struktur. Forma javan přechází do parazvířecí formy huksik a později do formy fisistil, kdy je inteligence utlumena s důrazem na nekombinatorické formy vědomí. Vodní stádium sundra je už takřka inteligentní a předchází návratové proměně znovu do formy malidon."
"Kdy ten tvor umírá?" zeptal se Lucas svého sidebrainu.
"Nikdy," zněla odpověď. "Smrt je životní projev na planetě Eden III zcela neznámý."
"Nedochází k mimořádným událostem? Úrazům, k nehodám s následky neslučitelnými se životními funkcemi?"
"Datový soubor je v tomto ohledu neúplný. V každém případě lze soudit, že takové události jsou natolik mimořádné, že nehrají systémově žádnou roli."
Lucas se rozesmál.
Bláhový bratr Fardon! Co by si počal na planetě Eden III, i kdyby se sem dostal a naplnil svoji touhu po misijní činnosti! Jaké slovo by tu chtěl hlásat, aby mu naslouchali? Vždyť smrt je osou každého náboženství!

6.

Bože, ty mi budeš umět odpustit, šeptal bratr Fardon, pohroužený do modlitby. Ty, který jsi nechal umučit vlastního syna, aby národ vyvolený mohl být spasen, budeš mít pochopení pro můj čin. Navíc, kapitán Lucas není hodný služebník Boží. Naopak, je to neznaboh plně propadlý racionalistickému bludu. Vinou takových, jako je on, zůstávají nejen celé národy, ale celé planetární rody ve vlivu Temné moci. Sto dvacet kilometrů pod mýma nohama čeká jeden takový rod na spasení. Mezi Temnem a Světlem stojí jediný muž, kapitán Lucas. Jistě souhlasíš, Bože nejvýš

dobrotivý, že překážka musí být odstraněna. Je to smítko ve Tvém vševidoucím oku. Bude to pouhý mžik. Smítko zmizí a Tvůj zrak bude opět čistý.
Bratr Fardon opsal znamení kříže na čele a hrudi, potom vstal a přistoupil k přístrojovým blokům. Položil dlaň na senzorovou desku chronokomu. Uprostřed skrínu černého jako hlubina nekonečna se objevil světle modrý bod, který se rychle proměnil v kotouček, pak kotouč a v několika vteřinách rozprostřel svůj blankyt po celé zobrazovací ploše. Bratr Fardon se spokojeně rozhlédl po pilotní kabině. Všechny doposud mrtvé přístrojové bloky ožily. Plán, tak dlouho ve skrytu chystaný, přešel do poslední fáze.

7.

Kapitán Lucas vystoupil z transportní šachty. Jako obvykle, první nádech vzduchu na cizí planetě v něm vyvolal vnitřní neklid. Srdce mu tlouklo, když se vánek otřel o jeho tvář. Sidebrain ho ujišťoval, že vzduch je bez rizika dýchatelný a že žádné nebezpečné mikroorganismy nebyly zjištěny. Základní živočišná bázeň je však ukryta příliš hluboko v jádře lidské bytosti.
Ocitl se na planině vroubené na západě hradbou vysokých stromů. Slunce před chvilkou zmizelo nad jejich vrcholky a barvilo cáry řídkých mraků lososovou červení. Někde blízko tu musela téct řeka. Lucas cítil ve vzduchu její výpary. Sidebrain aktivoval průmět na sítnici Lucasova oka. Zelenkavý trojúhelníček mířil svým hrotem vlevo. Otočil hlavu udaným směrem.
"Hláska je vzdálena sto dvacet metrů," oznamoval sidebrain. Lucas otáčel hlavou, dokud se trojúhelníček neproměnil v šesticípou hvězdu. Lucas si vzpomněl, že i to je mystický znak, spolu s křížem a půlměsícem a tuctem dalších znaků a znamení víry. Pousmál se. Jen blázen by se snažil přibít tento panenský svět na kříž!
Vtom spatřil hlásku. V šeru vládnoucím na kraji lesa zářila jako zapomenutá hvězda. Měla aktivní samočisticí povrch, jak si Lucas připomněl. To bylo dobré znamení. Pokud se hláska dovede postarat sama o sebe, její systémy jsou v pořádku a je tedy pilotovi v nouzi plně k disposici.
Brouzdal se trávou, která mu dosahovala do půl lýtek. Měl dojem, že se její stvoly před ním trochu rozestupují, jako by mu chtěly udělat cestu. Trojúhelníkový tvar hlásky už viděl docela zřetelně na tmavě zeleném pozadí lesa. Jak se blížil ke stromům, cítil stále silnější vůni. Připomínala mu tisíceré květy, byly v ní ostré silice - avšak žádná hniloba. Tento svět nezná smrt v žádné formě, uvědomil si Lucas. Snad ani na úrovni mikroorganismů!
Kolem proletělo kompaktní hejno hmyzu. Letělo nejdřív přímo na něho a těsně před ním zahnulo stranou, jako by ho chtělo vylekat. Třeba ho vskutku chtělo zmást, jsou to přece zdejší obyvatelé ve hmyzím stádiu javan, které si zachovává vědomí identity i značnou míru inteligence, včetně schopnosti účelného jednání!
Krásný svět...
Je to dokonce příliš krásné, než aby to mohla být pravda, napadlo ho.
Hláska už stála pouhých deset kroků před ním. Sidebrain pomohl Lucasovu zraku přejít do režimu nočního vidění. Kapitán už pozoroval obdélníkové dveře a senzorovou desku po pravé straně. Byla nastavena na ten nejjednodušší myslitelný kód. Mechanismus se otevřel každé ruce, která byla lidská.
V trávě se něco pohnulo. Lucas se zastavil. Proti němu se vztyčila postava tvora více méně antropoidní fyziologie.
"Je to exemplář malidona," napovídal Lucasovi sidebrain. "Zapínám translační bloky. Můžete hovořit, kapitáne Lucasi. Malidon vám bude rozumět a vy porozumíte jemu."
"Přicházím v míru," řekl Lucas chraplavě. Cítil, jak se mu kůže na levém prsním svalu zapnula, aby vytvořila membránu reproduktoru. Translační obvody okamžitě přeložily jeho slova do řetězce zvuků, které Lucasovi připomněly štěbetání pralesních opiček. "Jsem kapitán Lucas. Já a můj druh jsme se ocitli v nesnázích. Potřebujeme použít hlásku, abychom přivolali pomoc. Ujišťuji tě, že se hodlám okamžitě vzdálit, jakmile se domluvím s přáteli mého rodu."
"Já jsem Chamal," odpověděl Lucasovi malidon. Po Chamalově boku se zvedl druhý tvor stejného druhu. Kolik jich tu je, napadlo Lucase.
"Není důvod k obavám," připomínal mu sidebrain. "Nejsou agresivní. Neznají smrt ani násilí."
"Zdravím tě, Chamale," řekl Lucas. "Prosím, ustup, abych mohl projít k hlásce."
Chamal stál takřka u vchodu do hlásky. Kdyby udělal krok nazad, dotkl by se jí zády.
"Hlídám ji. Je krásná. Hladká. Když ji pohladím, je příjemně chladná do dlaně."
"Ano, je velice krásná," souhlasil Lucas. "Nech mě projít. Nezdržím se uvnitř dlouho. Pak odejdu a budeš ji moci dál hladit."
"Nikdy nikdo nevešel dovnitř."
"Je zavřená pro každého, kdo není mého rodu," vysvětloval Lucas trpělivě.
"To je mi líto," řekl Chamal. "Mohl bych dovnitř s tebou?"
To předpisy nedovolují, uvědomil si Lucas.
"Lituji," řekl. "Něco takového není možné. Dovnitř smím jenom já."
"Miluji hlásku," řekl Chamal. "Když fouká vítr, stojím před ní, aby na ni nedorážel. Takto..." řekl a rozpažil. Byla už skoro tma a v režimu nočního vidění Lucasův zrak vnímal stále širší rozsah spektra. Kapitán zřetelně viděl řasnaté záhyby na tvářích a těle obou malidonů. Podle rozložení teplotních zón kapitán pochopil, že to jsou energetické receptory. Sidebrain mu jeho domněnku potvrdil.
"Když mne nepustíš dovnitř," řekl Lucas, "budu se muset vzdálit a bez pomoci zahynu já i můj druh."
"Nerozumím, i když chápu skoro každé tvoje slovo, Lucasi. Neříkám, že tě nepustím dovnitř. Jenom chci vstoupit s tebou. Nevím, co znamená zahynu."

Neznají smrt, připomněl si Lucas.
"Můžeme nebýt," pokusil se tomu tvorovi vysvětlit smrt.
"Jak můžete nebýt, když jste? Co je, musí být vždycky, a co není, není nikdy," namítal Chamal.
"Tak je to u vás," vysvětloval Lucas trpělivě. "Když se naplní tvůj čas, proměníš se v roj javan. Pak z tebe bude huksik, fisistil a sundra."
"Co bude z tebe, až se naplní tvůj čas?" chtěl vědět Chamal.
"Mrtvola."
"Mrtvola," opakoval Chamal spokojeně. Slovo neznámého jazyka vyslovoval neobratně, skřehotavým hrdelním tónem, takže to znělo jako "marrtvoolaa", s přízvukem na každé prodloužené samohlásce. Chamala těšilo vyslovovat neznámé slovo, opakoval si je znovu a znovu a ozvěna mu při tom pomáhala.
Na Lucase padla tíseň a rozhodně to nebylo tím, že by snad byl bázlivý.
"To stačí, Chamale," ozval se druhý malidon, který až dosud mlčel. "Já se jmenuji Noroel a jsem Chamalův přítel a ochránce."
"Ochránce?" podivil se Lucas. "Myslel jsem, že neznáte nebezpečí."
"Nebezpečí... zvláštní... zřídka užívané slovo. Pochopil jsem, o čem hovoříš, Lucasi. Jsi stejného rodu jako stavitelé hlásky. Lidé."
"Správně," souhlasil Lucas.
"Už tehdy jsme s lidmi vedli hovory na téma smrt... mrtvol... nebezpečí. My jsme pochopili, vy jste pochopili. Nás čeká proměna za proměnou, kdežto vás jen jedna. Proměna v mrtvolu. Proměna bez návratu."
"Moc hezky to říkáš, Noroeli," poznamenal Lucas suše.
"Hezky, nebo pravdivě?"
"Tak i tak," krčil kapitán rameny.
"Chamal nedovede chápat tolik jako ostatní. Jeho myšlení je prosté, jako myšlení sundry. Musíš k němu být vlídný a shovívavý," řekl Noroel.
"To jsem," řekl Lucas. Je to smolná akce, napadlo ho. Sestoupím na zapovězenou planetu a první, na koho narazím, je idiot. "Pokud mě Chamal do hlásky nepustí, odejdu."
"Ačkoli to bude znamenat tvoji smrt?"
I Noroel směšně vyslovoval lidská slova, v jeho jazyce neexistující. Chamal, který byl mdlého ducha, jak Lucas správně porozuměl, se zaradoval a do tmy dchnoucího lesa krákoral své "smrrt, smrrt, smrrt..."
"Ano. Podle předpisu se musím za každou cenu vyhnout sporu s vámi. I za cenu vlastní smrti. Proměny bez návratu," dodal na vysvětlenou.
"Předpis? To musí být něco zvláštního... ten předpis..."
Noroel zakrákoral další slovo neexistující v jeho jazyce.
Zní skoro jako smrt. Předpis... smrt... rachotivá hláska uprostřed, sykavka připomínající jedovaté zuby chřestýše. Jsou to chřestýši slova. Noroel pocítil cosi jako lítost k cizinci, kterého čeká proměna bez návratu a je řízen zvláštní mocí zvanou předpis.
Vlídně obejmul Chamala kolem ramen. Lucasovi se zdálo, že na Chamala doléhá zima. Viděl, že tento malidon chladne rychleji než jeho druh a napadlo ho, že je starší. Bližší proměně... s návratem.
Bože, proč jsi to zařídil tak, že oni nemusí umírat, kdežto my ano? napadlo Lucase.
A vrátil se v duchu k onomu okamžiku, kdy si uvědomil pošetilost bratra Fardona. Formuloval to v té chvíli správně. Osou víry je smrt. Kdyby nebylo pomyšlení na smrt, na nebytí, neměl by důvod,proč se obracet na Boha! Pokud mohl sám sebe posuzovat rozumem, nebyla v něm víra, a přece byla uvnitř jeho samotného někde přítomna, pravděpodobně v té skryté komůrce, v níž se schovává nepoznávaná bázeň před neexistencí!
"Pustíme dovnitř cizince, Chamale," řekl Noroel vlídně.
"Nechce mne vzít dovnitř," řekl Chamal žalostně.
"Má k tomu svůj důvod. Jenom on může vejít. Poroučí mu to předpis."
"Přřeedpiss?" zachrčel a zasyčel Chamal.
"Právě tak."
"Já neznám žádný přřeedpiss a ssmrrt..."
"Pokus se pochopit... Vím, jak je to pro tebe těžké. Předpis poroučí, že dovnitř smí vejít jen on."
"Co když si předpis nepřeje, aby vešel ani on?" nechtěl se vzdát Chamal.
"Kdyby předpis nechtěl, aby Lucas vešel, nepustil by ho," řekl Noroel. "Seď tiše a budeme ho pozorovat. Uvidíme, jak se předpis zachová."
"Děkuji ti, Noroeli," řekl Lucas vlídně. "Správně to říkáš. Předpis je mocný. Je... všemocný. Všichni ho musíme poslouchat, chápeš? Teď ustup, Chamale... prosím. Uvidíš, že je předpis ke mně vlídný. Neublíží mi."
Chamal tedy svěsil hlavu a spolu s Noroelem ustoupil stranou. Vymanil se z jeho objetí. Noroel se na svého druha úkosem díval. Litoval, že je už skoro tma. Za denního světla bylo na jeho prostomyslné tváři zřetelné vše, co se mu odehrává v mysli. Teď mohl vnímat jen obrys jeho postavy. Chamal stál trochu nahrbený, hlavu nachýlenou vpřed. Noroel věděl, že je to známka úporného přemýšlení. Malidon zralý k přerodu napínal omezené schopnosti své inteligence až na samu mez, aby pochopil, co mu cizinec jménem Lucas řekl. Není volný, jako jsou malidoni. Dělá jen to, co mu dovoluje předpis. Má zřejmě velkou moc ten předpis, ať je to cokoli.
"Chamal nebude dělat potíže, kapitáne Lucasi," řekl Noroel. "Pochopil, že předpis dovoluje vejít jen tobě."
Chamal promluvil.
"Co když předpis nechce vůbec nikoho?"

On tu hlásku miluje, uvědomil si Lucas. A jako každý milenec žárlí. Přišlo mu to komické. Přistoupil ke dveřím a položil na senzorovou desku dlaň.
Dlaň na desce...
Bezpočtukrát se to stalo od chvíle, kdy lidé postavili hlásku na okraj lesa. Jen Chamal pohladil desku jistě tisíckrát. Jenže tentokrát to byla jiná dlaň.
Patřila člověku, dveře se otevřely a člověk vešel dovnitř.
"Vidíš, Chamale? Předpis má kapitána Lucase rád," řekl Noroel.

8.

O sto dvacet kilometrů výše, v pilotní kabině Orionu, se bratr Fardon soustředěně skláněl nad skrínem. Zdar jeho dlouholetých snah teď závisel na funkci zařízení, které osobně tajně nainstaloval do útrob katamaranu a jež nikdy neměl příležitost v plném rozsahu prověřit.
Modifikované receptory měly zachytit vysílání z hlásky, absorbovat je a nedovolit jim, aby pokračovala do vyšších úrovní prostorových vrstev a pak do anténního systému Báze.
Na skrínu rozkvetly obrazce, jež Fardon znal jen ze simulací. Znamenaly, že kapitán Lucas začal vysílat a že receptory jeho vysílání zachytily. Jenže... zachytily je všechna? A v plném rozsahu? Nebo propustily nějakou část?
To je v rukou Všemohoucího, pomyslil si bratr Fardon odevzdaně. Pro zdar mise jsem udělal vše, co bylo v mých silách. Koneckonců, je to v Jeho, tedy Božím zájmu, aby se mise zdařila!
Vzápětí se nahrbil, protože si uvědomil, jak rouhačská myšlenka se bleskla pod jeho černými kučeravými vlasy připomínajícími bouřkové mračno.
"Báze centrum, otto urban urban Orion, kapitán Lucas. Navazuji spojení v nejvyšší nouzi, opakuji, v nejvyšší nouzi. Báze centrum, otto urban urban Orion, kapitán Lucas..." uslyšel Fardon. Pokud zařízení, které nastražil, funguje správně, slyší hlášení jen on. Na Bázi nedoletí.
Lucas se ohlásil přesně podle předpisů, napadlo bratra Fardona. Není tak docela nevěřící. I on má svoji nejvyšší autoritu. Předpis.
Na chvilku se ho zmocnila pochybnost. Chystal se kapitána Lucase zavraždit a jenom vědomí, že zabije bezvěrce, uklidňovalo rozbouřenou hladinu jeho svědomí. Ale ne, vykřikl v nitru jeho duše strážce svědomí. Nelze klást autoritu souboru předpisů a zákonů stvořených člověkem na roven samotnému Stvořiteli! A pokud si kapitán Lucas počíná tak, že vzbuzuje rouhačské myšlenky v mysli služebníků Božích, zaslouží si dvojnásobnou smrt.
"Bůh ti buď milostiv, kapitáne Lucasi," řekl bratr Fardon do mikrofonu a zapnul obvod vizuálního spojení.
Na obrazovce se objevila Lucasova užaslá tvář.
"Fardone..." vydechl kapitán. Bylo na něm vidět, že přemýšlí. Pak stiskl rty.
Pochopil.
"Musí to být," řekl bratr Fardon a vztáhl ruku, aby aktivoval poslední systém. Zbraně. Stále ještě váhal. Dej mi vnuknutí, Spasiteli. Dej mi pokyn... Naznač, abych ho zabil. Jinak... jinak to nedokážu.
Lucas se mu díval z obrazovky do očí. Věděl, o čem Fardon přemýšlí.
"Nikdy se vám to nepodaří, Fardone! Tady... neznají smrt. Nikdy nepřijmou vaše náboženství! Nikdy nepochopí vašeho Boha!"
"Cože?" vykřikl Fardon. Tak tohle bylo jasné znamení, jasná výzva! Příval hněvu smetl pochyby, jako přílivová vlna odnese peříčko, jež na pláži utrousil racek. "Vyslovujete smrt a jméno Boží jedním dechem? Bůh je život, vy Antikriste!" zvolal. To už kódové slovo Armagedon šarlatově zaplálo na skrínu a aktivační signál se snášel k anténnímu systému hlásky jako posel zmaru.

9.

"S kým to hovoří?" ptal se Chamal Noroela. "S předpisem?"
"Nevím," odpověděl Noroel. Nerozuměl slovům linoucím se z otevřených dveří hlásky. Vnímal jen tóny, které mu připadaly znepokojivé.
"Mluví s ním předpis. S kým jiným může mluvit?"
"Možná."
"Předpis si nepřeje, aby ho vyrušoval. Předpis si přeje být sám," řekl Chamal vzrušeně.
"Jsi pošetilý, Chamale," řekl Noroel poněkud nevlídně. Uvědomil si, že i Chamal vycítil neklid v tónu cizincova hlasu.
"Předpis..."
Nedořekl.
Z emitoru samoobranného systému hlásky vyrazil svazek paprsků a zasáhl kapitána Lucase do hrudi.
Lucas vykřikl, popadl se za prsa a pozpátku se vypotácel otevřenými dveřmi hlásky ven. V záři vnitřního osvětlení Noroel s Chamalem pozorovali změny na jeho tváři. Cizinec na ně naposledy upřel oči, doširoka otevřel ústa, takže mu na tvářích vyvstaly hluboké záhyby připomínající laločnaté výběžky, jaké měli na obličejích oni sami. Neprožívali nic, co by se dalo označit za strach. Tento psychický stav je vyhrazen bytostem, jež znají nebezpečí a smrt. Byl to spíš údiv, který se proměnil v úžas, když jim Lucas padl na záda k nohám, několikrát sebou zaškubal a znehybněl. Noroel k němu přiklekl a položil mu ruku na hruď. Byla nepříjemně horká. Zatápal prsty a nahmatal v cizincově hrudi otvor dost

velký, aby se do něho vešla pěst. Jeho okraje byly tvrdé, až ostré. Když Noroel z otvoru ruku vytáhl, ve světle vycházejícím z hlásky viděl, že je pokryta černým prachem.
"Noroeli..." zašeptal Chamal. Noroel se po něm ohlédl. "To udělal předpis. Neříkal jsem ti to? Předpis si nepřeje, aby kdokoli vešel! Cizinec lhal. Nikdo nesmí dovnitř! Tak to chce předpis!"
"Předpis... Kdo je to předpis?" zeptal se Noroel nervózně.
"On..." zašeptal Chamal. Noroel se po něm ohlédl a viděl, že Chamal ukazuje někam vzhůru. Zvedl hlavu.
Přímo nad nimi se zrodila nová hvězda. Zprvu byla velká jako květ beluzie, avšak během několika vteřin se nafoukla do velikosti podivně bledého slunce. Mýtinu zalilo sinalé světlo. Oba malidoni netušili, že sto dvacet kilometrů nad jejich hlavami hoří katamaran Orion OUU 12, plavidlo Šesté hvězdné flotily. Upřeně se dívali vzhůru na podivný nebeský jev. Zaujal je natolik, že neslyšeli, co se děje za jejich zády.

10.

Bratr Fardon měl vše vypočítané na vteřinu přesně. Zabil Lucase, nastoupil do transportní šachty a když byl na půl cestě k planetě, destrukční zařízení proměnilo Orion v záření.
O dalších deset vteřin později dospěl bratr Fardon na povrch zapovězené planety.
Transportní tunel se materializoval na pouhých deset vteřin. Vypadal jako průsvitná, blankytně modrá trubice, spojující voňavou travnatou plochu pláně s hvězdným nebem korunovaným novou, rychle vyhasínající hvězdou. Neunikl pozornosti malidonů, kteří opustili úkryty v kožnatých stromech a s křikem přibíhali z několika stran, následováni hravými huksiky.
Modrá záře nebeského sloupu brzy vytěkala do tmy. Malidoni se zastavili a vyměňovali si názory na to, co se to v tiché noci tak náhle zjevilo, když bledé slunce nadobro vyhaslo a ve stejnou chvíli se na pláni rozsvítilo světlo.
V jeho záři spatřili dalšího cizince, postavou i vzezřením podobného kapitánovi Lucasovi i těm, kteří před mnoha proměnami postavili na kraji lesa divnou lesklou věc a vzdálili se do neznáma, odkud přišli. Byl však jinak oblečený než kapitán Lucas. Měl na sobě šedou řízu podobnou oděvu, jaký nosili i oni. Ve vztyčené paži třímal podlouhlý předmět podobný nepřirozeně rovné větvi, z jehož konce tryskalo světlo. Druhou rukou si na rameni přidržoval rozměrný vak.
"Přicházím ve jménu Boha Všemohoucího, nevidomí bratři, abych přinesl světlo do vašich životů!" zvolal cizinec.
Noroel si uvědomil, že slova vycházejí z cizincových úst, nikoli z hrudi, jak to slyšel od kapitána Lucase. "Mé jméno je bratr Fardon a jsem zde proto, abych vám sdělil, co je to Bůh!"
"Bůh?" opakoval Chamal šeptem. "Co to může být? Něco jako předpis?"

11.

Velící důstojníci od dob Hannibalových nemají rádi ztráty na lidech a materiálu a admirál Sandra Valeski nebyla v tomto ohledu výjimkou. I ona měla své nadřízené, kteří též neměli v oblibě mimořádné události a nadto cítila v tomto případě víc než obvyklou odpovědnost. Nastražila tomu darebákovi Fardonovi past a jak se zdálo, spadla do ní ona sama. A co horšího, přišla o jednu z lodí flotily a navíc o tak vynikajícího důstojníka, jakým byl kapitán Lucas.
"Dámy a pánové," oslovila důstojnický sbor při denním hlášení, "pověřuji korvetního kapitána Slackoviče sestavením vyšetřovací skupiny s veškerými pravomocemi. Stupeň informatické priority sedm. První výsledky šetření očekávám do dvanácti hodin."
S kapitánem Slackovičem se znovu setkala už po pěti hodinách.
"Prohlídka Fardonovy cely nepřinesla nic překvapujícího. Běžné pracoviště duchovní osoby, nic víc. Jezuita. Skutečně věřil, že se do něho vtělil Ignác z Loyoly," hlásil Slackovič.
"Fanatik?"
"Kdo? Fardon nebo Ignác z Loyoly?"
"Oba."
"Jeden i druhý," řekl Slackovič s pokrčením ramen.
"Co víte o Orionu?" zeptala se. "Co se s ním stalo?"
"Nic. Ani stopa. Museli se vynořit mimo obvyklé časoprostorové koridory."
"Jistě přistáli na nějaké zapovězené planetě," poznamenala admirál Valeski.
"Prověřili jste všechny hlásky?"
"Ano, admirále," řekl kapitán. "Nic zvláštního. Jenom se zdá..."
"Co?"
"Maličkost. Spíš technická podrobnost."
"Jaká?" chtěla vědět admirál Valeski.
"Nedovřené dveře hlásky na Edenu III."
Kapitán Slackovič nezúčastněně hleděl na tvář velícího admirála. Valeski mlčela.
"Kontrolní tým?" nadhodil kapitán. "Mohli bychom tam poslat..."
"Zbláznil jste se?" utrhla se na něho. "Copak neznáte předpisy?"
"Domníval jsem se, že moje skupina má všechny pravomoci."
"V rámci předpisů, kapitáne!"
"Aha," řekl suše. V kratičkém slově dokázal vyjádřit vše, co si o zákonech a předpisech myslel. "Informatická priorita

sedm ale platí."
"Ovšem," řekla admirál Valeski. I ona se držela předpisů. Prioritu sedm jí předpisy dovolovaly. Doufala, že kapitán Slackovič priority sedm využije a najde kličku, jak se předivem zákonných ustanovení prosmeknout. Eden III, tam by mohl bratr Fardon být, uvažovala. Nejspíš zavraždil kapitána Lucase a zničil Orion... Ovšem, jinak to nemohlo být. Lucas by nepřipustil nic nezákonného, dokud by stál pevně na nohou, a Orion by pro Fardona znamenal ustavičnou hrozbu. Musel zabíjet a ničit, aby mohl hlásat slovo míru. Přesně podle návodu svého učitele svatého Ignáce, který objevil zásadu, že účel světí prostředky.

12.

Nikdy v životě nebyl bratr Fardon tak šťasten jako v prvních hodinách své mise na Edenu III.
Zajisté že měl v hrudi malou dušičku, když s elektrickou pochodní v jedné ruce a tlustým svazkem Písma svatého v druhé kráčel k hlásce, u níž viděl mrtvé tělo kapitána Lucase a opodál dvě temné postavy obyvatel tohoto světa. Jsou prý inteligentní a mírumilovní. Budou si Lucasovu smrt spojovat s jeho osobou? To nebylo pravděpodobné. Hrozná podívaná je však mohla vyvést z míry natolik, že by je přivedla až k agresivitě.
Nic neblahého se však nestalo.
Jedna z postav mu šla vstříc.
"Jsi člověk," řekla, když rozeznala jeho rysy. "Jak to, že mluvíš naším jazykem?"
Poslední dva roky bratr Fardon strávil učením jejich jazyka, jehož tajemství získal pokoutními cestami z databanky Báze. Stejně by si jistě počínal i jeho učitel, svatý Ignác, který dbal na vzdělání nad cokoli jiného.
"Osvítil mě Bůh," řekl bratr Fardon, v laskavém všeobjímajícím gestu roztahuje ruce. "I vy budete osvíceni. Ve vašich duších je velká temnota," dodal, nespouštěje zrak z nehybné postavy kapitána Lucase. A já ji rozptýlím, dodal pro sebe.
Nikdy se vám to nepodaří, Fardone, připomněl si poslední Lucasova slova. Tady neznají smrt. Nepřijmou vaše náboženství! Nepochopí vašeho Boha! Teď smrt poznali, Lucasi, rozmlouval Fardon v hloubi duše s mrtvým. Mohli si ji osahat.
V záři pochodně si všiml černého prachu na pravé ruce cizího tvora, který se zřejmě ujal role mluvčího kmene. Stejný prach vroubil díru v Lucasově hrudi.
Na zemi by už na ránu sedaly mouchy, uvědomil si. Tady tomu tak není.
Smrt je tu zbrusu čerstvá novinka a nejsou na ni připraveni.
A smrt jsem sem přivedl já.

13.

"Situace je vážná," řekl kapitán Slackovič , když mu admirál Valeski při pravidelné poradě udělila slovo. "Detekční sondy zachytily v nízkých úrovních časoprostoru energetické ozvuky exploze Orionu. S osmasedmdesátiprocentní pravděpodobností šlo o sabotáž. Prověřování pokračuje a procento roste."
Admirál Valeski nepatrně přikývla.
"Fardon."
"Nepochybně," řekl kapitán. Seděli v okrouhlé konferenční síni v hlavní věži Báze. Admirál se třemi pobočníky a kapitánův tým odborníků. Se zdí se na hleděly portréty všech admirálů, kteří kdy veleli Šesté. Kapitánovi se zdálo, že se na něho dívají vyčítavě.
"Po jedné linii běží vyšetřování, které má prověřit, jak se Fardonovi podařilo připravit tak důmyslnou sabotáž. Zdá se, že na realizaci svého plánu pracoval od chvíle, kdy ho eskorta přivedla z Monimperu a Rada ochrany mu sebrala všechna profesní oprávnění."
Admirál Valeski zvedla oči k portrétu svého předchůdce, admirála Mosangy. To on se účastnil řízení, které rozhodovalo o dalším Fardonově osudu. Snad to byl právě jeho nápad, že z něho udělali kaplana.
"Nás musí zajímat, co uděláme v nejbližších dnech a hodinách," řekla stroze. "Věřím, že i další linie vaší činnosti jsou úspěšné, kapitáne."
Jistě, že bude nutno prověřit, jak k mimořádné události došlo, aby bylo možno udělat opatření, jež by vylučovala opakování podobného případu. Jenže Fardon je na povrchu zapovězené planety Eden III a každou minutou narůstá vážnost jeho přestupku proti předpisům.
Kapitán Slackovič se obrátil na drobného světlovlasého muže, který mu seděl po levici.
"Prosím, pane Mayere," vybídl ho.
"Vycházím z faktu, že naše informatická priorita má číslo sedm," řekl Mayer po nervózním odkašlání. "Podařilo se navázat spojení s hláskou. Víme teď prakticky vše, co se stalo od okamžiku, kdy Orion zaparkoval nad Edenem III. Kapitán Lucas postupoval přesně podle předpisů. Komunikační zařízení Orionu měl ochromené. Zvážil všechny možnosti a po vyhodnocení situace osobně sestoupil k hlásce. Za žádnou cenu nechtěl připustit, aby se závadová osoba dostala do kontaktu s obyvateli planety. Jakmile se ocitl dole a otevřel dveře hlásky, Fardon aktivoval zbraňové systémy hlásky a zabil ho. Potom sestoupil sám a Orion zničil."
Ten parchant Fardon... uvažovala admirál Valeski. Jistě byl připraven na obě eventuality. Kdyby se chudák Lucas rozhodl jinak a dovolil mu sestup, zlikvidoval by Orion i s kapitánem na palubě tak jako tak.

"Zbraňové systémy hlásky jsou tedy stále ještě aktivní," řekla admirál Valeski.
"Ano, admirále," řekl Mayer bezbarvým hlasem. "Mohou zasáhnout živý cíl v okruhu pěti set metrů. Cíleně," dodal po kratičké odmlce.
Admirál se zadívala na Slackoviče. S klidem její pohled opětoval. V místnosti bylo ticho rušené jen tichým šelestem starobylých mechanických hodin, které stály na vyřezávané skříni ukrývající datové bloky.
Slackovič má Fardona na mušce. Může ho kdykoli zabít, jakmile by dostal prioritu osm.
Na planetě, jejíž biosystém nezná princip smrti, by v krátkém čase podruhé zemřela inteligentní bytost, přímo před očima domorodců! Jaké důsledky by to mělo pro jejich další psychosociální vývoj?
"Likvidace Fardona je technicky možná za jednoho základního předpokladu, admirále," řekl kapitán Slackovič. "Zvýšení priority na stupeň osm."
Zbytečně mi připomínáte, že odpovědnost leží na mně, pomyslela si admirál Valeski rozmrzele. Sedmý stupeň znamená napojení. Osmý stupeň umožní aktivní činnost všech agregátů hlásky. Tedy i zbraní.
"Fyzickou likvidaci berme jako poslední možnost. Dávám přednost zadržení a odsunu živého Fardona," řekla admirál Valeski.
"To znamená cestu k zapovězené planetě," řekl Slackovič.
Admirálovi se zazdálo, že hodiny po těch slovech začaly na chvilku tikat trochu hlasitěji. Jako by se smály.
"Kapitáne Slackoviči," řekla admirál Valeski stroze. "Vezmete si družstvo výsadkářů a přesunete se na parkovací dráhu nad Eden III."
"A stupeň?" nadhodil kapitán Slackovič. Mimoděk se podíval na Mayera, pak znovu na admirála a na tváři se mu objevilo cosi jako úsměv.
Admirál Valeski se zamračila.
"Neřekla jsem, že je z Fardona lovná zvěř. Stupeň sedm zůstává, protože vám umožňuje s ním promluvit, rozumíte? Výslovně zapovídám užití zbraní. Nesmíte Fardona zabít. Pochopil jste to? Opakujte."
Oči admirálů na portrétech se upíraly na kapitána Slackoviče, když říkal:
"Nejsem oprávněn užít proti Fardonovi zbraní hlásky. Budu připraven s výsadkářskou skupinou na parkovací dráze. Pokusím se hlasovým vstupem přimět Fardona, aby se vzdal a nechal se bez odporu přepravit z povrchu planety na náš člun."

14.

"V jednoho Boha věřit budeš," řekl Noroel. "Proč ne?" Přívětivé slunce zlatilo voňavou travnatou pláň. Kolem Fardona sedělo na patnáct malidonů, někteří přicházeli a jiní, když je hovor omrzel, se zvedali a odcházeli k řece nebo do stínu kožnatých stromů. Vzduchem kroužili létající tvorové, veselé chlupaté bytůstky s širokými blanitými křídly, a s nimi dováděly roje javan. Občas některý z nich usedl poblíž Fardona a prohlížel si ho tmavýma šibalskýma očima. Vydávali ze sebe hluboké houkavé zvuky a malidoni jim odpovídali. Brzy pochopil, že mezi oběma druhy existuje jakási primitivní komunikace.
Už nazítří po svém příchodu na Eden III se Fardon pohodlně usadil. Připravil se dobře na pobyt. Všechny informace získané výpravou poručíka Forda mu přišly vhod.
Věděl, že se tu nebude moci živit rostlinnou, natož pak živočišnou potravou. Ve vazbě své bible ukrýval semena proteinových rostlin, pečlivě uzpůsobená složení zdejší půdy. Implantované výživné kapsle mu vystačí na týden. To už bude mít první sklizeň, která mu poskytne potravu a zbyde dost pro další setbu. A okamžitě začal s misijní činností. I jeho slova, jak mu to připadalo, okamžitě padala na žírnou půdu.
"Bůh je nejvyšší bytost. Všemocná a vševědoucí, jakož i všudy přítomná. To on stvořil vás a mne, stvořil tuto planetu i slunce nad našimi hlavami, jeho dílem jsou hvězdy prozařující temnotu oblohy."
"Ano, ano," přikyvovali malidoni. "Už to víme. Říkal jsi nám to."
Radostné štěstí prvního dne misijního poslání bylo rušeno zprvu nepatrnými mráčky, ani ne tak obav, jako spíš překvapení. Když se sem chystal, čekal, že tak vysoce inteligentní bytosti, jakými malidoni bezesporu byli, budou mít aspoň primitivní náboženství. Kniha duchovních cvičení Ignáce z Loyoly ho připravila na ideový souboj s kouzelníkem kmene. Domníval se dokonce, že jím je Noroel, který od první chvíle působil jako mluvčí a zprostředkovatel kontaktu. Byl připraven utkat se s modlami, které tu najde, chtěl rozptylovat pověry, podlamovat autoritu barbarských božstev. Na nic podobného nenarazil. Žádný šaman, žádný kouzelník, žádné modly, žádné posvátné kameny, stromy, studánky. Jakousi výjimku tvořil onen slabomyslný Chamal, který se rozmluv neúčastnil. Vysedával u otevřeného vchodu hlásky a choval se k ní jako milenec k milence nebo jako kněz k chrámu, což bylo v jistém smyslu totéž.
Dny plynuly. A jak tekl čas, Fardon byl čím dál více rozmrzelý.
Zpočátku šlo všechno dobře, ba skvěle. Víru v jednoho Boha, vševědoucího a všemohoucího, malidoni přijali radostně a přirozeně. V tomto ohledu nenarazil Fardon na žádné překážky. Souhlasili i s tím, aby přistoupili k řece a nechali se pokřtít.
"Křtím tě ve jménu Otce a Syna a Ducha svatého, amen," opakoval Fardon se srdcem radostně rozbouřeným. V nitru pěl "aleluja" a velebil chvilku osvíceného rozhodnutí, která ho kdysi, před mnoha lety, přivedla na tuto dráhu. I mystérium Nejsvětější trojice byli malidoni schopni jakžtakž přijmout a pochopit. Oni sami cítili jednotu v mnohosti k ostatním formám své existence, k hmyzím javanům, k huksikům, sundrám i fisistilům. Proč by jim mělo připadat divné, že nejvyšší bytost je o třech podstatách, přičemž trojice je jedna, její osoby jsou skutečně odlišné a jsou ve vzájemném vztahu. Na tomto mystériu misionáři obvykle troskotali, kdežto na Edenu III. ho obyvatelé přijali jako cosi tak

obyčejného, až to bratra Fardona trochu uráželo.
Na úskalí však narazil při výkladu čehosi tak elementárního, jako je Desatero.
Proti prvnímu přikázání neměli námitek, v jednoho Boha byli ochotni věřit, a proti mysli jim nebylo ani přikázání druhé, že nemají brát jména Božího nadarmo. Divné jim bylo až přikázání třetí o dnu svátečním, ale i tady pomohla výřečnost bratra Fardona.
Pak nastala podle jeho názoru katastrofa.
"Cti otce svého a matku svou," předříkával jim.
"Chápu, že otec a matka jsou bytosti, ze kterých jsi povstal," chtěl pochopit Noroel.
"Velmi správně," souhlasil Fardon.
"Já jsem povstal ze sundry. Byla to sundra Noroel. Před ní byl fisistil Noroel a jemu předcházel huksik Noroel a před ním byl roj javan Noroel a před ním zase malidon Noroel. Vždycky jsem to byl já. Proč mám ctít sundru Noroela, která už není a zase bude?"
Tady byla vyřídilka bratra Fardona vystavena obtížné zkoušce. Zato při výkladu dalších přikázání zcela uvázla na písku. Fardon nedovedl malidonům vysvětlit, co znamená Nezabiješ a už vůbec nevysvětlil přikázání šesté Nesesmilníš bytostem, které neznaly pohlaví. Když vykládal o přikázáních dalších, sedmém, velícím Nepokradeš, a osmém, zapovídajícím křivé svědectví, shledal, že ho poslouchá jen Noroel, a dokonce i on jen ze zdvořilého zájmu. Přikázání deváté Nepožádáš manželky bližního svého raději přeskočil a doufal, že mu to Všemohoucí a Všechápající odpustí. Zastavil se až u desátého a nechal si od Noroela slíbit, že nepožádá statku bližního svého. To už si připadal hloupější než Chamal. Noroel ani žádný jiný malidon neznali pojem vlastnictví. Nepatřilo jim nic než řízy, jimiž regulovali energetické vstupy do vlastního organismu, řečeno technickou hantýrkou.
Nejhorší na tom bylo, že Noroel a ostatní žáci nepřestávali být vlídní, ochotně mu naslouchali a dokonce se i učili zpaměti slova, jež pro ně nic neznamenala.
"Nikdy se vám to nepodaří, Fardone! Tady... neznají smrt. Nikdy nepřijmou vaše náboženství! Nikdy nepochopí vašeho Boha!"
Znovu a znovu si připomínal Lucasova poslední slova a bylo mu čím dál hůř.
Navíc, Lucasova mrtvola zůstala přibližně na tom místě, kde ji zastihla záhuba. Planeta neznající smrt neznala ovšem ani rozklad, takže mrtvola pouze vyschla v mírném teplém vánku a během krátké doby se začala podobat mumii.
Slabomyslný Chamal ji odtáhl poněkud stranou a z důvodů zřejmě estetických ji opřel o kmen nejbližšího stromu. Aby neupadla, připoutal ji tenkými liánami.
Tam stál mrtvý kapitán, hleděl nevidoucíma očima na pláň, konkrétně na Fardona, jak se nešťastnému kaplanovi zdálo, a jeho sesychající se obličej stále jasněji obnažoval zuby do strašného úsměvu, v němž vynikají právě mrtvoly.
Tak plynuly dny, jeden horší předcházejícího.
Hlouček učedníků se povážlivě tenčil a nakonec Fardonovu učení naslouchal už jen Noroel a tu a tam tři, čtyři další malidoni, kolem nichž se batolily čvachtající sundry, mokrými kožíšky připomínající pozemské bobry.
Toho dne se slunce znovu rozhodlo zapadnout a šero doléhalo i na Fardonovu duši. Měl pocit, že prohrál a Lucas, ta šklebivá bestie, nad ním na celé čáře zvítězil.
Bez zájmu, zcela mechanicky právě vykládal o očekávání Spasitele a jeho Ducha, když vtom mu někdo položil ruku na rameno. Vylekaně se otočil.
Za ním stál jeden z batolivých fisistilů, slunek o velikosti většího psa, s hrotitýma ušima podobnýma slechům pozemských zajíců a dvojitým chobotem. Kolem hlavy mu kroužily dva roje javan a rozpustile se pronásledovaly.
"Neobtěžuj, Salgaro," pokáral ho Noroel vlídně. "Vedeme tu vážné řeči. Pokračuj, Fardone. Pořád ještě nedovedu pochopit, co je to zmrtvýchvstání."
Fisistil však nesnímal jeden z chobotů z Fardonova ramene a druhým ukazoval dozadu k lesu. Z růžové tlamky mu vycházelo štěbetání, směšně teninké.
"Co říká?" zeptal se Fardon. Debata ho už unavovala a byl vcelku rád, že ho fisistil Salgara vyrušil.
"Z hlásky u lesa někdo promlouvá," přeložil mu Noroel fisistilovo poselství. Fardon se vylekaně ohlédl. Nad vrcholky travin viděl třpyt vrcholu hlásky. Vybavil si pohled na Lucasovu vysušenou mrtvolu. "Nejspíš je to někdo tvého rodu, Fardone."

15.

Slackovič s pětičlenným výsadkářským týmem se přesunul k Edenu III po několikadenní přípravě na palubě servisního katamaranu Baluga. Od admirála ho teď dělily vesmírné propasti jednoho galaktického ramene. Informaticky vzato byl své nadřízené stejně blízko, jako když s ní seděl v konferenční blízkosti a naslouchal ševelu mechanických hodin.
Výsadkáři, tři ženy a dva muži, se netajili svými názory na celou věc.
"Vlítnem tam, hajzla chytíme a odvedeme. Tam dole se nic zlýho nestane. Pár těch malidonů bude šokovanejch. Jenže jakej vliv to bude mít na biosystém celý planety? Žádnej. Nemaj přece média, kurva!" vyslovil mínění celé skupiny seržant Trang.
Slackovič s ním v duchu do jisté míry souhlasil. Také si myslel, že okolkování nemá žádný smysl. Potíž byla v tom, že velení Šesté flotily, admirál Valeski i on sám, pod dozorem médií jsou, a taky pod dohledem civilních i vojenských byrokratů, a třebaže by jedna malá mimořádka nezpůsobila změnu rotace Edenu III, vyvolala by nepříjemnou bouři v pavouci síti intrik a pletich, roztažené po celé Galaxii. Tady na Edenu III by se určitě nestalo nic hrozného, v tom má Trang pravdu. Ale... tam doma ano. Všichni by dostali puntík do záznamů. Snížené služné, krácená dovolená. Pro

Tranga by se vidina postupu na důstojnické místo zatetelila jako fata morgana před písečnou bouří. A z něho by nejspíš udělali poskoka někde u informystiků. Rozvědka? Ta je jen pro spolehlivé lidi.
"Já vím, já vím," vzdychl. "Jenže my uděláme - co?"
"Splníme rozkazy. Držet hubu a krok."
"Na tom stojí každá armáda od dob Hannibala, Trangu," přikývl Slackovič. "Musíme ctít předpisy."
Přesun k zapovězené planetě však přece jen přinesl výhody.
Značně se zvýšila citlivost příjmu. Sedmá priorita jim teď umožnila dálkově přeskupit některé agregáty uvnitř hlásky, takže viděli ven v úhlu dvou set třiceti stupňů.
"Můj ty bože," zašeptal Trang, když poprvé dostali zlepšený obraz na skříň.
Spatřili totiž Lucasovu mrtvolu. Kapitán měl už propadlé tváře a vyceněné zuby. Chumáče vlasů mu padaly do čela, které vypadalo jako potažené pergamenem. A v hrudi mu vězela černá díra.
"Ten hajzl," syčel Trang. "On kapitána fakt zabil!"
"Jak to, že je z něho mumie," zajímala se věcně jedna vojanda.
"Tady se neumírá," řekl Slackovič nelogicky.
"Kapitán na to nevypadá."
"Smrt, to je tady import, že jo, kapitáne?" šklíbil se Trang.
"Přesně tak. Je to naše mrtvola, Goldblattová! My jsme jim ji tam vyrobili."
"Fardon to udělal," opravila ho vojanda. "Ne my."
"Nemají tam žádné šelmy, žádný hmyz, žádné bakterie. Mrtvý Lucas tam bude třeba tisíc let... jako mumie zahrabaná v egyptském písku."
"Kdo ho přivázal ke stromu? Fardon?"
"Nejspíš tahle gorila," řekla Goldblattová. Ukázala na schoulenou postavu malidona, dřepícího před dveřmi hlásky.
"Kde je ten dobytek?" zajímal se seržant Trang.
Brzy se jim podařilo Fardona najít. Okem kamery ho viděli docela zřetelně, rozmlouvajícího, obklopeného davem domorodců.
"Plní jim budku svejma kecama," charakterizovala podstatu Fardonovy činnosti vojanda.
"Koná misijní činnost," opravil ji Slackovič. "Narušuje psychosociální vztahy společenství netechnologické povahy."
"Svině," shrnula jeho slova vojanda.
Dva specialisté spojaři strávili dalších třicet hodin usilovnou prací. Hláska byla ve své podstatě komunikační zařízení. Počítalo se s tím, že v případě nouze bude trosečník komunikovat jednostranně. Použije hlásky, aby přivolal pomoc. Nyní bylo nutno aparaturu doslova přebudovat. Stanice se měla stát hlásnou troubou, pomocí níž budou oni komunikovat s Fardonem.
"Zkouška spojení... zkouška spojení..." slyšel Slackovič své spojaře. Už byl jako na trní. Admirál Valeski ho bombardovala dotazy, kdy už se hnou z místa a s celou tou trapnou záležitostí skoncují.
"Jsme hotovi?" houkl Slackovič dozadu.
"Jo," zněla strohá odpověď. "Už jsme slyšet po půlce tý pitomý louky. Pojďte sem, kapitáne..." Chvilka ticha. "Co to je, sakra?"
Slackovič přistoupil k nim. Rozestoupili se, aby měl volný pohled na obrazovku.
Za dobu strávenou přestavbou komunikačních agregátů hlásky si zvykli na postavu malidona, který se jen tu a tam nepatrně pohnul, avšak neopouštěl své místo u vchodu. Viděli jen jeho záda a naučili se ho brát jako součást zdejšího koloritu. Jakmile aktivovali reproduktory, malidon se zřejmě polekal a poprvé vstal, s očividnou námahou a bolestí. Otočil se k nim obličejem.
Byl shrbený, celý nasedly a plandavé laloky na tvářích a končetinách měl popraskané. Připadalo jim dokonce, že trhlinami vyčuhují jakési štětiny nebo vousy.
"Vypadá jako... dědek," poznamenal Slackovič.
"Jak to, dědek?" ozval se vzadu Trang. "Tady se neumírá."
Slackovič pokrčil rameny.
"Nevím. Prostě mi připadá... nějaký starý. Jako by měl každou chvilku zhebnout."
"Zapneme translátor a zeptáme se ho, jestli se u nich hraje liga," navrhl Trang.
"Kvůli němu tady nejsme," řekl Slackovič. Věděl, že celá akce je monitorovaná a že po návratu bude mít admirál Valeski připomínky ke každému slovu, které tu padlo. "Zkuste Fardona oslovit."
Všichni se teď dívali na věrozvěsta, který stál v hloučku netečných malidonů a sunder. I za tu dobu, kterou pobývali v blízkosti Edenu III, jeho posluchačstvo prořídlo.
"Fardon, Fardon, Baluga. Volám kaplana Fardona. Fardone, volá vás servisní katamaran Baluga, velící důstojník kapitán Slackovič," opakoval spojař monotónně.
Reprodukční soustava hlásky hulákala přímo do tváře starého malidona, který přešlapoval ve dveřích a cosi nesrozumitelného huhlal. Decibely reproduktorů mu zřejmě nevadily. Třeba je hluchý, napadlo Slackoviče. Ano, hluchý, nebo naprostý idiot.
Spojař se namáhal dobrou půlhodinu, když za zády starého slabomyslného malidona přeběhlo nějaké zvíře podobné mláděti slona kříženého s králíkem, pak se vrátilo, chvilku se zvetšelému malidonovi dívalo přes ramena očkama jak korálky a po chvilce zvědavého naslouchání zadupalo, pisklavě cosi zakvíkalo a pelášilo přes louku k Fardonově skupině.

16.

Co se dělo ve Fardonově mysli, když se dozvěděl, že ho volají bytosti jeho druhu?
Byl to klasický příklad smíšených pocitů.
Cítil se bídně, jinak se podstata jeho nálady nedala popsat. Laskavost spojená s nelíčenou neschopností přijmout zjevené pravdy ho deptala, rozkládala mu vůli a útočila i na jeho tělesnost. Viditelně fyzicky chátral, třebaže rychlené sazenice zeleniny už přinesly první plody proteinizovaných kedluben a mrkve. V prvních dnech pobytu na Edenu III se cítil jako triumfátor a vítěz, teď si připadal spíš jako oběť spiknutí, k němuž se domluvili všichni jeho přirození nepřátelé, tedy celé lidstvo i tyhle tupé potvory, neschopné přijmout slova zjevení.
Hláska promluvila. Znamená to, že lidé na něho nezapomněli a bezpochyby ho nenávidějí ještě víc než kdykoli předtím. Berou ho tak, jak by chtěl, aby ho brali, jako Božího muže, který kráčí ve šlépějích velkých věrozvěstů, jako byli Buddha, Kristus, Mahomed a Koresh. Věděl, co od nich uslyší. Prosby střídané s hrozbami, lichocení a návrhy na kompromisní vyrovnání.
Nezapomněli, chtějí s ním mluvit, má tedy v celém všehomíru stále svůj význam.
"Tvoji lidé s tebou chtějí mluvit, Fardone," opakoval Noroel.
Fardon k malidonovi blahosklonně přikývl.
"Ano, Noroeli," řekl. "Jsou zvědavi, jak pokračuje moje mise."
Obrátil se a pomalu kráčel přes louku k hlásce.
A také k Lucasově mrtvole.

17.

"Už jde," hlásil Slackovičovi spojař.
"Dobytek jeden," odtušil kapitán.
I on prožíval smíšené pocity. Dokud Fardon neslyšel, nebo předstíral, že neslyší, mohl mu dosyta spílat a jeho fantazie měla okřídlenou volnost ve vymýšlení urážek a hrozeb. Jenže teď Fardon uposlechl výzvy, jeho postava, za krátkou dobu pozoruhodně vyhublá, se už pajdavě blížila přes louku, kulháním Fardon napodoboval svého duchovního vůdce Ignáce z Loyoly, brzy bude poblíž hlásky a on, Slackovič, k němu musí promluvit.
Měl k tomu už dost prostředků. Zbrojíř skupiny ho ujistil, že zbraňové systémy hlásky by byly schopny Fardona zasáhnout už teď, kdy byl nějakých sto padesát metrů vzdálen. K takto radikálnímu řešení situace však neměl Slackovič oprávnění, ba naopak, admirál Valeski mu to výslovně zakázala. Trvala priorita sedm.
Musí s ním jednat takříkajíc diplomaticky. Budou to prosby střídané s hrozbami, lichocení a návrhy na kompromisní vyrovnání. Co jiného obsahuje diplomatická mluva?

18.

Lucasova mrtvola stála opřena o kožnatý strom. Vánek pročesávající planinu z ní odstranil snad už všechny částečky vody a teď si hrál s volně svěšenýma rukama, které se pokyvovaly podél vyschlých boků a chrastivě škrtaly o kalhoty. Nebyl na ni pěkný pohled a Fardon se proto soustředil na Chamala, starého malidona, lelkujícího v bezprostřední blízkosti vchodu hlásky.
Ve vzdálenosti nějakých deseti, patnácti metrů se Fardon zastavil a obrátil se na Noroela. O několik kroků za ním se loudal hlouček zvědavých malidonů.
Fardona napadlo, co asi si o něm myslí ti, kdo se na něho dívají na skrínech komunikátorů na palubě válečné lodi skryté kdesi nad klenbou oblohy. Přichází k hlásce zločinec nebo věrozvěst, zakladatel nové Církve svaté? Škoda, že učedníků není dvanáct, napadlo ho. Podobnost s Kristem by musela šokovat i ty tupé vojenské palice.
Jistě na mě míří zbraněmi. Jenže se neodváží vypálit. Brání jim v tom předpis. Já jsem stiskl spoušť, protože neuznávám předpisy. Mně poroučí přímo Bůh.
Samolibě se usmál.
Ne, nemohou mu nic udělat.
"Co mi chcete?" zeptal se, když došel k hlásce. Před vchodem stál Chamal. Fardona napadlo, že mu ten starý slabomyslný malidon dělá zeď, ochranu před výstřelem.
"Hovoří kapitán Slackovič," ozval se mužský hlas. "Přijeli jsme pro vás, Fardone. Nesmíte zůstat na zapovězené planetě. Na to je předpis."
"Konám tu svaté poslání. K němu mě přivedl Bůh."
"Poslouchejte dobře, Fardone. Máte poslední šanci. Admirál Valiski vám nabízí, že uzavře vyšetřování. Byla to havárie, Orion ztroskotal a vy jste se zachránil. Hláskou jste zavolal pomoc, my pro vás přiletěli a tím to všechno skončí. Propustí vás do civilu. Budete dělat faráře na některé planetě systému, je jich tu v Galaxii dost."
Fardon se úkosem podíval na mrtvolu kapitána Lucase, s nápadnou dírou v propadlé hrudi. Slackovič, teď si Fardon na něho vzpomněl, to je přece ten oficír od kontrášů, mumii bezpochyby vidí na svém skrínu...
Vzpomněl si na setkání Krista s Ďáblem. Pokušitel vyvedl Božího syna na vrchol hory a nabídl mu vše, na co jeho oko dohlédlo. Toto vše může být tvé, řekl tehdy Satan.
"Pastýř neopouští své ovečky," řekl stroze.

"Moc jich nemáte, Fardone. Nezdá se, že byste se chytil na Edenu III zrovna nejlíp."
"Za Kristem kráčela zprvu také jen hrstka," řekl Fardon. "Šimon a Ondřej, jeho bratr. Po nich Jakub a Jan, synové Zebedeovi, a teprve pak přišel Filip a Natanael Bartolomeus."
Z nitra hlásky se ozval smích.
"Myslíte si o sobě, že jste Kristus?"
"Ne," odpověděl Fardon bez zaváhání. "V mém těle dlí duch svatého Ignáce z Loyoly."
"Odejdeš od nás?" ptal se vzadu Noroel.
"Neodejdu, Noroeli," odpověděl Fardon, aniž se otočil.

19.

"Je to v pytli," řekl nahoře v kabině Balugy seržant Trang. "Tohle nemá cenu, kapitáne."
"Dobrá," ozval se v reproduktorech jasný ženský hlas. Připomněli si, že mají admirála Valeski na informačním okruhu.
"Nechtě toho, kapitáne. Teď s Fardonem promluvím já."

20.

"Slyšíte mě, Fardone?"
Fardon sebou škubl. Poznal hlas velitelky Šesté flotily.
"Admirál Valeski..." zašeptal.
"Ano. To, co vám teď budu říkat, půjde v simultánním překladu i k malidonům."
"Jak si přejete."
"Nevím, jak vám to bude příjemné. Vím o vás všechno. My jsme tady nezaháleli, Fardone... Sestavili jsme úplný model vaší osobnost."
Fardon mlčel, číhavě nachýlen vpřed. Za zády slyšel Noroelův dech a šelest kročejů přicházejících učedníků.
"Váš odchod na Monimper byla sprostá dezerce. Utekl jste z boje, Fardone! Váš křest, vaše obrácení k víře, vaše náboženské zanícení, to všechno byla jenom hra..."
"Lžete..." zachrčel a zaťal pěsti.
Zasmála se.
"Víme, proč jste si vybral Eden III pro vaše misijní působení. Zvolil jste planetu, kde neznají smrt. Kde vám nehrozí vůbec žádné nebezpečí. Kde žijí ty nejmírnější bytosti ve známé části Galaxie. Jenom na Edenu III se můžete stát duchovním vůdcem bez nejmenšího rizika."
"Lžete!" křikl znovu a to už měl zoufalství v hlase. Ocelově pevný ženský hlas boural hradby sebeobrany v jeho duši. To, co admirál Valeski říkala, reproduktory opakovaly v jazyce malidonů. Fardon se ohlédl a viděl, že Noroel napjatě poslouchá.
"Prosím..." řekl tiše. "Admirále..."
"O co prosíte?"
"Chci s vámi mluvit... o samotě. Aby oni neslyšeli."
Nastala chvilka ticha.
"Dobrá. Dám vám pět minut. Vejdete do hlásky a promluvíme si."
Znovu se ohlédl. Z laločnatých tváří nepozemských učedníků nedokázal nic vyčíst. Co si o něm mysleli? Věřili tomu, co slyšeli? Dovedli to pochopit? Budou mu dál naslouchat?
Vykročil k hlásce.
Chamal mu stál v cestě.
"Slyšíš, Chamale?" oslovil Fardon starého malidona. "Buď tak laskav a nech mě projít. Musím dovnitř."
Chamal přešlápl z nohy na nohu a něco zahuhlal.
"Nerozumím ti," řekl Fardon netrpělivě.
"Předpis to nedovoluje," řekl Chamal.
Zevnitř hlásky se ozval smích.
"Gratuluju, Fardone! Týden na Edenu a už jste tady zavedl předpisy." To byl Slackovič.
"Nic takového jsem nenařídil," sykl Fardon hněvivě. "O čem to mluvíš, Chamale?"
"Dovnitř nikdo nesmí. Tak to chce předpis."
"Já jsem člověk. Já mohu vejít."
"To říkal kapitán Lucas také," řekl Chamal. "A předpis způsobil jeho proměnu bez návratu."
Z hlásky čišelo ticho. Travou šuměl voňavý vítr a z lesa se ozývalo hmyzí bzikání.
Fardon se ohlédl na Lucasovu mrtvolu. Proč se jen mrtvoly smějí při tak nevhodných příležitostech! Tohle jistě znal i jeho učitel Ignác z Loyoly. Býval přece vojákem a viděl mrtvol dost. On nikdy neutekl z boje. Byl těžce raněný a zachránil ho sám Bůh.
"Poslyš, Chamale," řekl stísněným hlasem. "Mám málo času. Noroeli," ohlédl se, "řekni mu, aby..."
"Chamala nejde přemluvit, jakmile si něco usmyslí. Je prostomyslný," řekl Noroel.
"Je to idiot!" vykřikl Fardon.
"To slovo neznám."

"Udělej něco! Přece nenecháš toho starého kreténa, aby mi stál v cestě!"
Do toho se ozvala admirál Valeski.
"Jak vidím, vaši učedníci vás neposlouchají. Nemáte u nich velkou autoritu, Fardone."
"Musejí poslouchat!" vykřikl Fardon. Něco se v něm zlomilo. "Ustup," řekl pevně Chamalovi.
"Předpis to nedovoluje," řekl starý malidon a rozkročil se.
Fardon se znovu ohlédl. Celý hlouček s Noroelem uprostřed se na něho díval. Misionář si uvědomil, že toto je první skutečné střetnutí vůlí! Teď už nezápasí s ničím nehmotným a nepostižitelným, s vrozenou ignorancí vyplývající z danosti této temné, ano, prokleté planety! Před dveřmi chrámu stojí nepřítel a brání vstupu jemu, svatému muži.
Rozpřáhl se a udeřil pěstí Chamala do hrudi.
Starý malidon vykřikl a chytil se za prsa. Rozhalil si kytlici a Fardon spatřil rozšklebený nepravidelný otvor. Vyletěl z něho brouk asi pěticentimetrový, s hnědavým článkovitým tělem, na hranaté hlavičce pár světle zelených očí. A za ním druhý, hrnuli se další a další, otvor se šířil a zatímco Fardon ječel hrůzou, Chamal se rozpadal, pukla mu hlava a z trosek byl vymrštěn celý roj brouků, který utvořil vír kroužící kolem hroutícího se těla, nebo spíš prázdné skořápky, která z něho zbyla. Z lesa vyletěly tři roje javan přivítat nového kamaráda, s nímž budou škádlit fisistily.
To už Fardon nevydržel, otočil se a prchal za Noroelem a jeho druhy, zatímco z nitra hlásky znovu a znovu dunělo jediné slovo:
"Vrahu!"

21.

"Vrahu!" hřímal Slackovič. "Viděli jste to? Je to vrah! Zabil toho starce! Trangu, my toho dobytka musíme sejmout!"
"Dost!" ozvala se admirál Valeski. "Zbláznil jste se, Slackoviči?"
"Viděla jste to, admirále? Máte nás na vizualu?"
"Ovšem," řekla admirál Valeski klidně.
"On ho zabil!"
"Politováníhodná skutečnost. Nicméně ani ta nás neopravňuje k tomu, abychom situaci zhoršili dalším zabitím, kapitáne!"
"Už jsou tu dva mrtví, jeden člověk, jeden malidon..."
"Je zde jeden mrtvý, kapitáne. Malidon nezemřel. Eden III nezná smrt," říkala admirál Valeski naléhavě. "Připomeňte si fakta. Malidon se prostě transformoval!"
"Jenže Fardon ho praštil, všichni jsme to viděli..."
"Možná, že úderem proměnu uspíšil. Jako kdyby rozbil skořápku vejce, ze kterého se už líhne kuře. Nepropadejte emocím."
"Admirále... zvedněte prioritu. Nařiďte stupeň osm. Žádám vás o to... naléhavě."
Slackovič držel ruku na senzoru zbraňového systému. Díval se na červenou kontrolku. Jakmile zezelená, stiskne senzor a Fardon zemře.
"Žádost se zamítá."
"Co nařizujete?"
"Pokračujte v jednání, kapitáne," řekla admirál Valeski pevným hlasem. "Nařizuji vám to!"

22.

"Uklidni se, Fardone," chlácholil Noroel třesoucího se misionáře. "Nestalo se nic vážného."
"On říkal, že předpis nedovoluje..."
"Je to pošetilec."
"Byl to pošetilec..." opravil ho Fardon. "Já ho zabil!"
"Chamal vstoupil do fáze javan. Doufám, že ho teď jeho pošetilost opustí. Pak se z něho stane huksik, fisistil a po čase stráveném se sundrami v řece bude zase mezi námi. To už já budu huksik, nebo možná fisistil... Co na tom záleží? Život a štěstí a věčnost, copak to není totéž?"
Plavným gestem udělal sotva patrný kruh nad rozvlněnými stébly trávy, vůní připomínající mateřídoušku. Slunce příjemně hřálo a malidoni se zjevnou rozkoší nastavovali přijímací laloky jeho paprskům, jako by se vůbec nic nestalo.
A přece se stalo. Já už nikdy nebudu schopen... jim hlásat slovo Boží... Proč taky? Oni ho nepotřebují, aby jim pomáhal zbavit se strachu před smrtí.
Neznají smrt.
Rozhodl se.
Půjdu, vrátím se do hlásky a poprosím... o milost. Nabídli mi, že mě odsud vyzvednou a všechno smažou. Koneckonců, je to i v jejich zájmu. Žádné potíže, žádné maléry... hlavně aby se všechno vyřídilo v klidu.
"Já se vrátím... ke svým," řekl Fardon Noroelovi.
"Asi to tak bude nejlepší," řekl Noroel.
Fardon mu podal ruku. Noroel okamžitě pochopil, co to gesto znamená. Dlaně dvou tak odlišných bytostí se setkaly.
"Řekni mi... Fardone... Po tom všem, co jsme slyšeli, od tebe a od nich... Je skutečně někde nějaký Bůh?"
"Ano," řekl Fardon. "A také předpis."

Fardon pustil Noroelovu ruku a vydal se k hlásce. Oči upíral na otevřený vchod, jímž viděl mihotání kontrolních světélek. Až odejdu, snad tu po mně zůstane nějaká vzpomínka, nějaký stín slova Božího. A z hlásky se stane chrám. Má dokonce i správný tvar, jeho hrotitost vede duši k tomu, aby pozvedla pozornost vzhůru, k trůnu nebeskému. V jistém smyslu má už i svého mučedníka, Chamala.
Když Fardon došel k prázdné Chamalově slupce, zaváhal. Vybavil si, co starý malidon povídal o předpisech. V pošetilé mysli mu bezpochyby uvízla jakási slova kapitána Lucase. Fardon si dovedl představit, že Lucas se po příchodu s Chamalem setkal a odmítl jeho žádost, aby směl vstoupit do hlásky spolu s ním. Předpis to nedovoluje, tohle nejspíš kapitán Lucas Chamalovi řekl. Na co jiného by se zmohl fanatik vzývající úředního šimla!
Překročil slupku a došel až ke vchodu.
"Rozhodl jste se, Fardone?" uslyšel kapitána Slackoviče.
"Ano. Nabídka platí? I po tom, co se stalo?"
"Platí," řekla admirál Valeski.
Fardon se chystal vejít.
"Raději zůstaňte stát, Fardone," oslovil ho Slackovič. "Nemá smysl dělat cokoli, co by mohlo malidony podráždit."
"Musíme dohodnout podrobnosti přesunu," řekl Fardon. "Nechci, aby mě viděli a slyšeli..."

23.

Kapitán Slackovič pozoroval Fardona na obrazovce kontrolního panelu servisního katamaranu Baluga. Parchant jeden, pomyslil si. Nakonec z toho všeho vyklouzne! Nahlas neřekl nic. Bude s ním muset dál jednat. Admirál mu prioritu osm nepovolí. Bude muset dolů spustit transportní šachtu a za nějakou čtvrthodinku přivítá toho dobytka na palubě. Zatracená práce! Ani si na něm nezchladí žáhu.
"Je to tak lepší, Slackoviči," uslyšel admirála. "Všechno se odbylo v klidu. Fardon odejde a malidoni zapomenou."
Ten hajzl vyhrál, opakoval si kapitán Slackovič vztekle.
Najednou viděl na skrínu, že se Fardon zastavil a podíval se kamsi stranou.

24.

Z lesa vylétal roj javan, nevelké, avšak kompaktní mračno, seskupené do tvaru kužele namířeného hrotem vpřed.
Roj zamířil přímo k Fardonovi, těsně před ním uhnul a obkroužil ho ve vzdálenosti dvou metrů.
Fardon si bezděčně zakryl tvář rukama. Roj javan však jenom kroužil a po chvilce jeho bzukot nepřipadal Fardonovi už tak hrozivý jako v prvním okamžiku.
Je to bezpochyby transformovaný Chamal. I v nové podobě, ve hmyzím stádiu si zachoval svoje vědomí identity a neopustila ho ani jeho posedlost. Za každou cenu chce zabránit Fardonovi ve vstupu do chrámu, do jeho chrámu! Na nahodilém slůvku proneseném Lucasem postavil svoji fanatickou víru.
I na počátku mé víry bylo slovo, napadlo Fardona.
Zastyděl se. Jak to, že i jeho mysl, cvičená ve svatém rozjímání, může zplodit ideu tak rouhačskou? Copak může Chamalovu šílenou posedlost stavět na roven autentické svaté víře? Chamal je pobloudilec, kterého zmátlo jediné bezvýznamné slovo - předpis.
Musím k němu být laskavý. Také Ignác z Loyoly by se tak zachoval.
"Jen Bůh je všemohoucí a věčný a proto jenom Jeho musíme ctít. Předpis je dílo lidské a pomíjející..."
Napadla ho zábavná myšlenka.
Pokud mu Chamal i ve hmyzím stádiu své existence rozumí, musí ta slova chápat jako strašné rouhání proti své víře.
Byla to poslední souvislá myšlenka, která mu stačila problesknout hlavou.
Co bylo potom, byla jen živočišná hrůza a bolest a také odevzdanost, přebírající vládu nad organismem, když z něho odchází život.
Roj javan sebou trhl, zabzučel tak hlasitě, že to vyvolalo trhnutí i ve skupině malidonů vedených Noroelem, takže na planině bylo dost svědků události, k jaké nedošlo snad nikdy, co sahala dalekosáhlá paměť jejích obyvatel.
Chvějivý temný kužel vyrazil a svým hrotem zasáhl bratra Fardona do hrudi, právě tak, jak před nedlouhou dobou bratr Fardon udeřil pěstí do hrudi Chamala.
S tím rozdílem, že Fardon nebyl malidon, nýbrž člověk, a z díry, která v hrudi vznikla, nevylétli javani, nýbrž vytryskla rubínově červená krev.

25.

Uplynulo dalších deset dní.
Malidoni pod Noroelovým vedením připoutali vysychající Fardonovu mrtvolu ke stromu tak, aby byla v příjemném sousedství s Lucasovým tělem. Z otevřených dveří hlásky se už neozývala žádná tajemná slova. Malidoni si navykli procházet kolem ní s jakýmsi prazvláštním pocitem, jemuž k označení přiřadili slovo, jež je naučil bratr Fardon: bázeň.
Jedenáctého dne se na planinu snesl z nebe objekt, podobně lesklý jako hláska. Vystoupila z něho šestičlenná skupina bytostí zřejmě příbuzných kapitána Lucase a bratra Fardona. Přivítal je, jak se sluší, Noroel.

"Jsem kapitán Slackovič," řekl ten, který byl jejich mluvčí. Na rozdíl od bratra Fardona používal translační zařízení, aby se s malidony domluvil. "Omlouváme se za to, co se stalo. Všechno tohle," ukázal gestem na obě mrtvoly a na hlásku, "zlikvidujeme. Odvezeme. A vy na nás zapomenete."
Pokynul svým lidem, kteří vykročili k hlásce a mrtvolám.
"Počkejte," zvolal Noroel. Lidé se zastavili, třebaže mu nerozuměli. Tázavě se podívali na Slackoviče.
"Co chce?" ptal se seržant Trang.
"Snad nechcete... vejít dovnitř?" ukázal Noroel na hlásku.
"Jistě," řekl Slackovič. "Je to komunikační hláska. Byla to chyba, že jsme ji sem umístili. Už se to nikdy nestane. Moji lidé ji odpojí a připraví k transportu."
"To nemůžete."
"Proč ne?" zeptal se Slackovič. Translátor implantovaný do jeho prsního svalu naštěstí nedokázal vyjádřit nejistotu a nervozitu, kterou měl kapitán v hlase.
"Předpis si to nepřeje."
"Jaký předpis?"
"Bratr Fardon nám vyprávěl o Bohu. Nechápali jsme. Až Chamal, ten nejlepší z nás, kterého jsme považovali za pošetilého, pochopil jako první slova zjevení. To, čemu Fardon říkal Bůh, je předpis! Moc neviditelná a všemocná. Nepochopitelná a nevysvětlitelná. Sídlí ve Věci, které říkáte hláska. Nesahejte na ni. Odejděte."
"Počkat," řekl Slackovič a teď už zmatek čišel i ze slov, reprodukovaných translátorem, "já dostal rozkaz, rozumíte? Musím to tu zlikvidovat. A rozkaz, to je něco jako předpis."
"Velmi dobře," souhlasil Noroel. "Předpisy jsou nepochopitelné a vzájemně si odporující."
"Co s tím tedy uděláme?" zeptal se Slackovič.
"My nic," odpověděl mu Noroel. Držel laločnaté ruce ve výšce podobným gestem, jak to dělával bratr Fardon. "Tady zasáhne jen nejvěrnější služebník předpisu."
"Kdo je to?" chtěl vědět Slackovič.
"Smrt," odpověděl Noroel tím zvláštním novým slovem, jež v něm vyvolávalo příjemné vzrušení a chuť projevy smrti vidět, ba vyvolávat.
"Co se děje?" ptal se seržant Trang. Jeho lidé se kolem něho seskupili.
"Nevím," řekl Slackovič. "Smrdí to. Raději se stáhneme do člunu a spojíme se s Bází."
Vykročili k výsadkovému člunu, Slackovič první, aniž se s Noroelem rozloučil.
Byla to malá nezdvořilost, ovšem i kdyby k ní nedošlo, na výsledku dějů, jimž bylo souzeno, aby na pláni nastaly, by to nic nezměnilo.
Od lesa sem už letělo šest temných kuželů, směřujících hrotem vpřed, a s hněvivým bzukotem zamířilo ke skupině mužů a žen, kteří záhy pochopili, kolik uhodilo, a rozběhli se k marnému závodu o život.